INSTANTANEE

SLĂBICIUNILE LUI KUHN

Un gest discret și chelnerul se apropie cu pași iuți. Kobi Kuhn, *autorul chemării, roagă să ni se toarne cîte o bere. Cînd spuma din pahare s-a potolit, ciocnim. El,* Kobi Kuhn, *apoi principalii săi invitați.* Dinu *și* Radu Nunweiller, *și semnatarul rîndurilor, apărut în calitate... profesională. Sînt ultimele momente ale recepției dată de federația Elveției în sala de onoare de la „Hotel D'Ouchy". Cuvintele președintelui ei, de o emoționantă căldură la adresa învinșilor și a antrenorului lor, au răsunat acum cîteva momente încheind pentru noi splendida seară Lausanne, iar pentru gazde* „un vis urît, pe care refuz să-l trăiesc", *cum mărturisea cel mai afectat dintre internaționalii elvețieni, Tacchella.*

Pentru finalul recepției, Kuhn i-a căutat cu înfrigurare pe mijlocașii noștri, printre zecile de invitați din salon. „Doream mult să mai stăm cîteva momente de vorbă" *explică el scopul reuniunii, după ce s-a sorbit protocolara primă înghițitură.* Cornel și Radu sînt marii preferați din echipa României. După joc, ziariștii m-au întrebat care au fost cei mai buni jucători români: Dinu și Nunweiller, am răspuns. Care compartiment a decis victoria română? Ce mă mai chestionați? Mijlocașii..."

I-am admirat sinceritatea cu care și-a mărturisit slăbiciunile. Și am continuat să ascult...

„De-acum, cine știe cînd ne-om mai vedea, băieți. Voi cu drumul vostru, noi cu al nostru. Poate vreun amical al lui Dinamo cu noi, cu F.C. Zürich. Poate la anul, așa cum am proiectat, o vacanță la voi, la mare și-apoi, în iarnă, o vizită de-a voastră în munții mei. Eu aștept să treacă ultimele săptămîni de militărie (*Kuhn purta uniforma militară. Pe piept, o insignă de țintaș de frunte. S-a și glumit pe tema asta.* Radu: *„E pentru șuturile tale ca din tun?* Kuhn: *„Aș să te miri, dar efectiv am ieșit primul în concursurile de tir..."*). Apoi, vin cîteva zile de vacanță, și, imediat, noul campionat cu grijile lui. Nici n-o să ne dezmeticim ca lumea și, hop, meciurile cu Portugalia și Grecia; și uite așa, mai trece un an. Norroc (*Kuhn pronunță tradițională noastră urare cu un „r" tare apăsat și lung care dă o notă nostimă întregii operații de ciocnire a paharelor*) băieți!"

Ballabio trece în lungul sălii. Este semnalul plecării. Cel mai iubit jucător al Elveției observă „manevra" antrenorului. Reuniunea intimă dată de el în cinstea liniei de halfi a României la meciul din 14 mai trăiește și ea ultimele momente. Încerc să aflu cît de cît ce este în sufletul lui Kuhn.

„Știu că o să spuneți că încerc să maschez decepția. Dar nu trăiesc o mare supărare. În seara asta România nu putea să piardă. O zic după război, după bătălie? Nu, am simțit-o de cum am intrat în teren. Noi eram o echipă care nu răspundea la comenzi. Românii, din contră, cabrau la fiecare acțiune. Noi parcă așteptam să ne marcheze cineva golul. Românii doreau și luptau pentru gol. Noi, ezitanți și suficienți, ne complicam. Românii căutau drumul cel mai drept. Sînt derute din care nu poți ieși. Sînt meciuri care te iau precum curentul apei. Orice încerci e în zadar. Cînd a venit acel clasic semnal al disperării, centrările la întîmplare, mingile lui «poate că», mi-am zis: dragă Kobi, asta-i seara românilor. Se răzbună Lisabona. Și-așa a fost."

Mai crede Kuhn în vreo întoarcere de situație?

„Acum o să vedeți că nu-s un politicos cu orice preț. Cum să nu cred? Dar nu-i făcută toată grupa noastră numai din surprize? Terminînd cu cea de astăzi și începînd cu egalul vostru la Atena? Toamna — o sper continuată cu asemenea răsturnări; și la București și la Atena, numai la Berna, nu.

Adică la meciul nostru cu Portugalia. Nu-i frumos să avem și-un baraj? Păi prima serie europeană să fie prima în totul! Nu?"

Kobi și-a luat boneta gri, a așezat-o cu grijă sub centură, regulamentar; și-a îmbrățișat prietenii cîștigați în 180 de minute de „răfuială" sub vîntul de noiembrie al Bucureștiului și la lumina reflectoarelor de pe stadionul din Lausanne. Și a dispărut cu un surîs discret, ultimul în șirul internaționalilor elvețieni care coborau scara îmbrăcată în plus roșu de la „Hotel D'Ouchy".

— ef. i. —

„FINALĂ LATINĂ" ÎN CUPA MONDIALĂ

ESTUDIANTES

CEA MAI „EUROPEANĂ" FORMAȚIE SUD-AMERICANĂ, ÎN FINALĂ CU A. C. MILAN

Așadar, o „finală latină" în... finala „Cupei Mondiale": **A. C. Milan** (Europa) — **Estudiantes la Plata** (America de Sud), așteptată cu mare și legitimă curiozitate de întreaga lume fotbalistică pentru perspectivele sale ca joc și... atmosferă. Se întîlnesc doar două reprezentante a ceea ce se numește „furia latină"...

Cum se vede, echipa argentiniană a devenit o veritabilă colecționară de trofee: Cupa AMSUD și Cupa Mondială în 1968, Cupa Interamericană în 1969 (a învins în finală pe Toluca Mexic) și acum, din nou Cupa AMSUD și perspectiva unei noi Cupe Inter-continentale.

Anul acesta, însă, Estudiantes a avut o sarcină mai ușoară în Cupa campionilor sud-americani: a intrat în joc direct în semifinale (grație unei prevederi regulamentare, ca deținătoare a trofeului) și n-a avut concurență braziliană: echipele din țara lui Pele n-au participat.

Astfel că nu i-a fost greu să treacă peste reprezentanta chiliană, **Universidad Catolica**, cu același scor (3—1) și să se califice în finală, alături de **Nacional Montevideo** (Uruguay). Spre surprinderea generală, argentinienii au luat avantaj din chiar primul meci, la Montevideo! Un 1—0 ținut cu dinții pînă la sfîrșit, le-a ușurat sarcina în jocul retur de acasă. Speranțele echipei lui **Zeze Moreira** (Nacional) de a reface handicapul în deplasare s-au dovedit deșarte. La pauză **Estudiantes** conducea cu 2—0, scor pe care l-a păstrat pînă la sfîrșit, și odată cu el și Cupa.

Despre **Estudiantes** se spune că este cea mai „europeană" dintre formațiile sud-americane. Și pe bună dreptate. Echipă de luptă, puternică în apărare și vicleană în atac, ea întrunește și calități ale fotbalului vest-german (forță fizică duritate, impetuozitate, spirit de sacrificiu) și ale celui italian (temperament, ritm) și ale fotbalului brazilian (tehnică superioară), apropiind-o foarte mult de stilul german și italian (ce perspective pentru jocurile cu... A.C. Milan!). Forța sa constă în mișcarea permanentă, în capacitatea de a se bate în toate sectoarele terenului, să-și apere metru cu metru propria sa jumătate de teren, să joace — în raport cu fazele — la fel de bine în 4—3—3, 1—4—3—2, 6—4 sau 8—2! Are o apărare de fier, cu piloni de bază în **Poletti** — cu dezvoltat simț al plasamentului, portarul nr. 1 al Argentinei —, fundașul central **Madero**, medic de profesie, **Malbernat** — organizatorul jocului defensiv, viitor... dentist — și **Bilardo**, fundaș cu ochi de vultur, cu rolul de a întîrzia atacurile adverse,

Bilardo și Pachame, doi dintre fericiții cîștigători ai „Cupei AMSUD"

dur pînă la exces. Cînd i se reproșează neregularitățile comise, **Bilardo** — și el mediu — caută să se scuze, spunînd mai în glumă, mai în serios: **„Timpurile sînt grele. Profit de meciurile mele pentru a-mi face rost de pacienți de îngrijit"... Pachame**, dur, îndrăzneț în infiltrările în atac, este vedeta mijlocului terenului, dublat de **Flores**, un teribil „puncheur", iar în atac, alături de vicleanul **Cornigliaro** face carieră un junior, **Rudsky**, șuter de clasă. Adăugînd o apreciere a antrenorului Zubeldia — **„echipa mea este mai bună decît aceea care a întrecut pe Manchester United"** — ne dăm seama de ce meciurile **cu A. C. Milan** se anunță încărcate cu... **electricitate...**

GILMAR — PENTRU A SUTA OARĂ ÎN „POARTA" BRAZILIEI

Faimosul GILMAR, portarul care a cîștigat de nouă ori titlul de campion, de patru ori „Cupa Braziliei", de două ori „Cupa campionilor Americii de Sud", de două ori finala intercontinentală și de două ori Cupa „Jules Rimet", se pregătește să-și ia și el rămas bun de la activitatea fotbalistică, de la activitatea care l-a făcut celebru în lumea întreagă, nu numai datorită calităților sale și a „cărții de vizită" impresionante, ci și ca urmare a... duratei sale la scara cea mai înaltă.

Debutul său în echipa „galben-verzilor" s-a făcut cu 16 ani în urmă, în 1953, cu prilejul campionatului Americii de Sud. Gilmar a făcut atunci o partidă de care și acum își amintește cu plăcere:

„S-a petrecut la Lima, în Peru. Cu toate că eram considerat ca numărul 3, în urma lui Castillo și Barbosa, s-a făcut apel la mine pentru o repriză, contra Boliviei. Am avut norocul să rețin un penalti și să nu comit nici o greșeală. Faptul a făcut ca presa să mă aleagă „cel mai bun portar al campionatului AMSUD". Chestie de șansă... Din fericire, șansa a fost de partea mea aproape întotdeauna".

De-a lungul anilor, **Gilmar** s-a făcut remarcat ca portarul care a stopat cele mai multe lovituri de la 11 m. Tot el povestește:

„Cred că în timpul carierei mele internaționale am prins 10 penaltiuri, ziua cea mai mare fiind în 1956 cînd, pe Wembley, am întîlnit Anglia. E drept, noi am pierdut atunci cu 4—2, dar eu am apărat două lovituri de pedeapsă. Matthews era dezlănțuit, dar nu a putut învinge. Mi-amintesc de parcă s-ar fi întîmplat ieri... A fost, de altfel, singura noastră înfrîngere în fața englezilor în cele șase meciuri la care am participat eu".

Deși a petrecut mai mult de un sfert de veac pe stadioanele lumii, fiind în atenția tuturor amatorilor de fotbal, ani și ani de zile, **Gilmar** nu se gîndește ca, după retragere, să devină antrenor:

„Postul este prea ingrat pentru gustul meu și prea mulți oameni se amestecă în treburile antrenorilor. Fotbalul mi-a dat prea multe bucurii pentru ca să le pun în joc și să le pierd repede. Contractul meu cu Santos se încheie la sfîrșitul acestui an și nu voi rămîne în contact cu fotbalul decît ca președinte al sindicatului jucătorilor profesioniști din Sao Paulo".

Un singur lucru îl mai preocupă pe **Gilmar** în aceste zile: pregătirea sa proprie pentru că, cu prilejul partidei ce va avea loc la 12 iunie, în compania **Angliei**, pe uriașul **Maracana** din **Rio de Janeiro**, el va îmbrăca pentru a suta oară tricoul național. Chiar dacă va juca numai 10—15 minute, **Gilmar** vrea ca spectatorii să rămînă cu o amintire cît mai frumoasă despre el.

CUPA CAMPIONILOR EUROPENI

— PUNCT FINAL ÎN EDIȚIA 1968/1969 —

ȘAISPREZECIMI DE FINALĂ

TUR			RETUR
2—1 (1—0)	F. F. Malmö	— A. C. Milan	1—4 (1—1)
1—3 (0—2)	F. C. Zürich	— Akademisk Copenhaga	2—1 (0—0)
2—0 (2—0)	A. S. St. Etienne	— Celtic Glasgow	0—4 (0—1)
3—1 (2—0)	Steaua București	— Spartak Trnava	0—4 (0—1)
1—3 (0—2)	Waterford	— Manchester United	1—7 (0—2)
1—1 (1—0)	1. F. C. Nürnberg	— Ajax Amsterdam	0—4 (0—1)
3—0 (1—0)	A.E.K. Atena	— Jeunesse d'Esch	2—3 (2—2)
1—3 (1—1)	Rosenborg Trondheim	— Rapid Viena	3—3 (2—2)
1—1 (1—1)	Floriana La Valetta	— Reipas Lahti	0—2 (0—1)
0—0	Manchester City	— Fenerbahce Istanbul	1—2 (0—1)
0—0	Valur Reykjavik	— Benfica Lisabona	1—3 (0—5)
3—0 (2—0)	Anderlecht Bruxelles	— Glentoran Belfast	2—2 (1—1)
6—0 (4—0)	Real Madrid	— Apollon Limassol	6—0 (3—0)

OPTIMI DE FINALĂ

1—0 (0—0)	Rapid Viena	— Real Madrid	1—2 (0—1)
0—0	A.E.K. Atena	— Akademisk Copenhaga	2—0 (1—0)
2—0 (1—0)	Ajax Amsterdam	— Fenerbahce Istanbul	2—0 (0—0)
1—9 (0—3)	Reipas Lahti	— Spartak Trnava	1—7 (0—4)
3—0 (0—0)	Manchester United	— Anderlecht Bruxelles	1—3 (1—1)
5—1 (1—1)	Celtic Glasgow	— Steaua roșie Belgrad	1—1 (0—0)

SFERTURI DE FINALĂ

1—3 (0—2)	Ajax Amsterdam	— Benfica Lisabona	3—1 (3—0)
Rejucare la Paris: 3—0 (0—0, 0—0)			
0—0	A. C. Milan	— Celtic Glasgow	1—0 (1—0)
3—0 (1—0)	Manchester United	— Rapid Viena	0—0
2—1 (2—0)	Spartak Trnava	— A.E.K. Atena	1—1 (1—0)

SEMIFINALE

2—0 (1—0)	A. C. Milan	— Manchester United	0—1 (0—0)
3—0 (1—0)	Ajax Amsterdam	— Spartak Trnava	0—2 (0—1)

FINALA

28.V.69 Madrid: A. C. Milan — Ajax Amsterdam 4—1 (2—1)

ARTIGAS PLĂTEȘTE O... FINALĂ RATATĂ

Seara, după finala pierdută de F. C. Barcelona cu **Slovan Bratislava**, jucătorul spaniol **Zaldua** continua să verse lacrimi amare. Ratase mari ocazii și la 1—0 pentru F. C. Barcelona și la 3—2 pentru Slovan. Tocmai el, care dorise atît de mult victoria, a contribuit în acest fel la pierderea de către echipa sa a celei de a doua finale europene în ultimii 8 ani! **„Sufăr nespus pentru el. căci a fost jucătorul cel mai decis să învingă în această întîlnire"** — spunea după joc antrenorul **Artigas**, care — demn și sportiv — a adăugat: **„A fost un meci mare în compania unei echipe mari — Slovan".**

Pentru **Artigas** însă se anunță zile... negre. Riscă să fie victima directă a acestei finale ratate. Înainte de meci se spunea că în caz de victorie îi va fi prelungit contractul pe doi ani, dar dacă Barcelona va pierde, va fi concediat. Jucătorii au intervenit pentru menținerea lui, dar nimic nu s-a decis încă. Este probabil, însă, că conducerea clubului nu-i va reînnoi încrederea. În fotbalul spaniol au căzut capete pentru „vini" mai mici, astfel că se așteaptă deznodămîntul. În cazul cînd va fi licențiat, **Artigas** ar urma să activeze în sezonul viitor la **Sevilla**, care a revenit în prima divizie anul acesta.

SITUAȚIA ÎN CUPA BALCANICĂ

Din programul de jocuri stabilit s-au consumat cîteva întîlniri, astfel că se poate alcătui situația la ora actuală în clasamentele celor două serii:

SERIA A

1. Beroe St. Zagora	2	1	1	0	2—1 3
2. P.T.T. Ankara	1	1	0	0	4—0 2
3. Pierikos Caterini	3	0	1	2	1—6 1

SERIA B

1. Din. Tirana	1	1	0	0	2—0 2
2. Universitatea Craiova	3	1	0	2	5—4 2
3. F. C. Bor	2	1	0	1	2—5 2

Viitoarele întîlniri: **Pierikos — P.T.T.** (4.VI), **Universitatea — Dinamo** (11.VI), **Beroe — P.T.T.** (15.VI). Meciurile **F. C. Bor — Dinamo Tirana**, nedisputate la datele stabilite, urmează să fie reprogramate.